

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně: **R. M.**, zastoupené Mgr. Jaroslavem Pleskalem, advokátem se sídlem Jakubské nám. 2, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 16. 2. 2004, č. j. OAM-426/VL-10-08-2004, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 11. 2004, č. j. 24 Az 135/2004-28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 16. 2. 2004 neudělil žalovaný žalobkyni azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; současně vyslovil, že na žalobkyni se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 tohoto zákona.

Žalobkyně napadla toto rozhodnutí včasnou žalobou. V ní obecně citovala četná ustanovení správního řádu, která žalovaný podle ní porušil. Porušen byl i § 12 a § 91 zákona o azylu; ani zde však žalobkyně neuvedla, v čem konkrétně spatřuje pochybení správního orgánu. Pokud jde o skutkové důvody, odkázala žalobkyně na obsah správního spisu. Závěrem navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a její věc opětovně projednána.

Krajský soud v Ostravě žalobu zamítl rozsudkem ze dne 11. 11. 2004; ve správním řízení neshledal žádné vady a přisvědčil žalovanému i v jeho hmotněprávním závěru.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) včas kasační stížnost. Citovala zde opět některá ustanovení správního řádu a ustanovení § 12 a § 91 zákona o azylu, která žalovaný údajně porušil; k většině těchto ustanovení se pak stěžovatelka v dalším textu kasační stížnosti podrobně vyjádřila. V námitkách, podle nichž se žalovaný nezabýval stěžovatelčinou věcí svědomitě, neopatrnil si potřebné podklady pro rozhodnutí, nezjistil skutečný stav věci, a vydal tak nepřesvědčivé a nedostatečně odůvodněné rozhodnutí (§ 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu), zdůraznila stěžovatelka to, že skutečnou příčinou jejích ekonomických problémů spojených s nemožností získat práci byla její národnost a to, že odmítla ve volbách podporovat prezidenta A. Žalovaný však tyto skutečnosti, o nichž stěžovatelka vypovídala ve správním řízení, buď pominul, nebo je zhodnotil jako nevýznamné pro posouzení azylových důvodů, což řádně neodůvodnil. Své námitky k tomuto bodu pak stěžovatelka obsáhle rozvedla; zejména vytkla žalovanému i

soudu to, že nedostatečně rozlišili právní stav (zachycený ve zprávách o dodržování lidských práv) a stav faktický. K právnímu posouzení věci stěžovatelka odkázala na čl. 43 a 53 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků a vyložila koncepty pronásledování na kumulativním základě, jakož i fakt, že pronásledování zakládající některý z azylových důvodů může pocházet od osob odlišných od státních orgánů, pokud je státní orgány vědomě tolerují nebo nejsou s to zajistit před ním účinnou ochranu.

Proto navrhla, aby rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Závěrem stěžovatelka požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; tato žádost se však – s ohledem na odmítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není přípustná.

Námítky obsažené v kasační stížnosti směřují jednak proti postupu žalovaného při vedení řízení a při odůvodňování správního rozhodnutí, jednak proti právnímu posouzení důvodů pro udělení azylu. Stěžovatelka zde vytýká žalovanému velmi podrobně, která pravidla správního řízení porušil a jakým způsobem, a nabízí též právní argumentaci k samotnému hmotněprávnímu posouzení věci, tj. k důvodům pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V žalobě však stěžovatelka žádný takový důvod neuplatnila. Již tehdy sice uvedla, že žalovaný porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu (jejichž obsah volně citovala), jakož i § 12 zákona o azylu; na tomto tvrzení však přestala a nepodpořila je žádnými skutkovými důvody (odkázala toliko na „obsah správního spisu“, což není řádným skutkovým tvrzením).

Stížní body, v nichž stěžovatelka namítá porušení uvedených ustanovení procesního předpisu a zákona o azylu a doplňuje i skutková tvrzení, jsou tedy založeny na důvodech nových, které stěžovatelka neuplatnila v řízení před krajským soudem („uplatněním“ důvodu totiž není holá citace zákonného ustanovení), ač tak učinit mohla; takové důvody jsou přitom v kasačním řízení nepřipustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Co se týče poukazu na § 91 zákona o azylu, jehož podmínky stěžovatelka podle vlastního přesvědčení splňuje a jej žalovaný nesprávně aplikoval, nelze jej považovat za řádně uplatněný důvod kasační stížnosti, jak jej vymezuje ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Jednou ze zvláštních náležitostí kasační stížnosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.) je i označení důvodů, pro něž stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu – tzv. stížních bodů. Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Pouhá paragrafová či slovní citace některého zákonného ustanovení tak jako stížní bod neobstojí. Stěžovatelka napadla v kasační stížnosti mj. i výrok o překážce vycestování; učinila tak však pouze odkazem na zákonné ustanovení a nenabídla soudu žádné konkrétní námítky, které by svědčily o tom, že by při vycestování byl v zemi původu ohrožen její život nebo svoboda z důvodu některé z jejích sociálních charakteristik, že by byla v Kyrgyzstánu po návratu ohrožena nelidským či ponižujícím zacházením, válečným konfliktem nebo trestem smrti, nebo že by její vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Takto nekvalifikované tvrzení není stížním bodem, jak jej má na mysli § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž tzv. jiným důvodem podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Opírá-li se kasační stížnost o takový důvod, je v této části nepřipustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost je tak založena pouze na nových důvodech, které nebyly obsaženy v žalobě, resp. na námitkách, které nelze považovat za stížní bod, a je proto nepřípustná. Nejvyšší správní soud se stížními námitkami z tohoto důvodu věcně nezabýval a kasační stížnost odmítl [§ 104 odst. 4 a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu